

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Een memorabele zitting van de Correctionele Politierechtbank.

Gerard Stevens in zijn boeiend boek, getiteld «La parole est à la défense» (Het woord is aan de Verdediging) laat een groot aantal meesters van het woord herinneringen uit hun loopbaan opdiepen. Daarin wordt een voorval verhaald dat in de goede oude tijd, het is te zeggen, meer dan een eeuw geleden, in 1828 plaats had.

Die herinnering houdt verband met het begintijdperk van de Rechterlijke Kronijken in de pers.

Marc Michel, die later carrière op het toneel maken zou, waagde toen zijn eerste schreden in het journalistiek. Hij had aan de uitge-



vers van de publicatie «Droit» voorgesteld, regelmatig verslag uit te brengen over de meest karakteristieke voorvallen die zich vóór de correctionele politierechtbank zouden voordoen.

Dit voorstel wekte de aandacht der uitgevers van het tijdschrift, en Marc Michel werd op proef aangenomen.

De debutant liet er geen gras over groeien en nog dezelfde avond stond hij met een eerste bijdrage op de redactie.

Dit debuutartikel was getiteld «De oude Margriet.»

Het was een roerende geschiedenis zoals men zien zal. Een stramme, oude vrouw, met grijze, verwarde haren, aangeduid als Margriet, werd voor de Correctionele Kamer gebracht onder betichting van landloperij. Zij had zichzelf bij de politie aangegeven. Huilend had zij bekend over niet de minste bestaansmiddelen te beschikken, geen familie te hebben en zonder vaste woning te zijn...

Op al de vragen van de Voorzitter, die medelijden had met die oude stumper, antwoordde zij onduidelijk, met vage gezegden en terwijl tranen haar overvloedig over de beenderige kaken rolden. De rechter stond op het punt de ongelukkige in een bedelaressengesticht te doen opnemen, toen zich een feit voordeed dat geweldige beroering teweegbracht.

De deur van de zittingzaal werd met een forsige duw opengeworpen en een boerenknecht, met een zweep in de hand, stormde binnen en vloog op de oude vrouw toe, roepende:

— Ah, mijn goed moederke. Eindelijk heb ik u weergevonden. Dat zijn nu drie lange bange dagen dat ik u overal zoek. Ah, moederke, wat hebt ge mij ongerust gemaakt.

Dan kwam de waarheid aan het volle daglicht: de brave vrouw was met de vrees begaan een te zware lastpost voor haar zoon te zijn. Die zoon was trouwens de beste jongen op aarde. Maar hij was gehuwd en vader van drie kinderen. Zijn gezin verkeerde in de grootste armoede. De oude vrouw, in haar zich opofferende goedheid, had gemeend, dat zij uit zijn bestaan verdwijnen moest, dat zij zijn ellende verscherpte. Het mocht niet, dat hij, om haar, zijn reeds karig inkomen nog zou moeten besnoeien. Zij zou zich uit het jonge gezin uitschakelen, zich doen aanhouden, zich doen gevangenzetten.

Menige traan werd in de audiëntiezaal weggeveegd.

De belangstelling voor het artikel van Marc Michel was buitengewoon groot. Gans de toenmalige pers viel er op als op een dankbaar onderwerp. Geen blad dat het niet overnam. Geen lezer, die bij zijn lectuur, geen waterlanders voelde opborrelen. Menslievende lui verzamelden gelden in om het schone gezin ter hulp te komen. Zelfs gaf koningin Amelia het verlangen te kennen met de «oude Margriet,» haar zoon, haar schoondochter en haar kleinkinderen in betrekking te komen.

Men wendde zich tot de griffier van de Zesde Kamer ten einde nadere inlichtingen te verkrijgen. Deze moest tot zijn grote spijt te kennen geven, dat hij niet het eerste woord van heel het geval afwist.

Ten langen laatste kwam men bij Marc Michel om te vernemen tijdens welke zitting dit hoogst roerend geval voorgekomen was, het geval waarover hij zulk roerend verslag had uitgebracht.

En toen... toen... bekende de ietwat uit zijn lood geslagen debutant-journalist, die maar niet begrijpen kon dat zijn proza zoveel herrie teweegbracht:

— Op welke zitting...? Wel, op geen zitting. Ge hadt mij naar een spannend iets gevraagd... Ik ben naar huis gegaan en heb die geschiedenis neergepend... Niets is eenvoudiger dan dat.

Men kan zich inbeelden dat de redactie van «Droit,» na die bekentenis, op stelten stond. Het ingezameld geld werd aan goede werken besteed en aan de lezers werd plechtig beloofd, dat men in de toekomst alleen echte audiëntiezittingen commenteren zou.



HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

— Oom, gij zijt meester van uw geld; wilt gij mij niet helpen, dat staat u vrij, maar wees verzekerd dat ik geen bedrieger ben en u nooit met leugens heb gepaaid.

Bij deze woorden werd Lucas Verboelen rood van gramschap. Hij stond ook op en snauwde zijn neef toe:

— Ha, gij zijt mij met geen leugens komen paaien... Spreek, verachtelijk schepsel. Hebt gij niet gepoogd mij wijs te maken dat gij de vijfhonderd gulden, die mijnheer van Heverboom u had geleend, aan deze heer wedergegeven hebt? Spreek, hebt gij dit niet gezegd?

— Ja, oom, en het is de echte, onvervalste waarheid.

— Ha, gij durft uw leugens bevestigen?... Ongetwijfeld hebt gij mij willen bedriegen, maar Lucas Verboelen is geen uil. Ik heb gisteren mijnheer van Heverboom, die mijn innige vriend is, van u gesproken. Uw gedragslijn laat veel te wensen over en van Heverboom zal genoodzaakt zijn u uw huis te ontnemen, aangezien gij hem niet komt betalen.

— Leugens! riep Joseph in gramschap uit, leugens! Zulke onwaarheid heeft de heer van Heverboom u niet gezegd!

Lucas schudde spottend het hoofd, schokschouderde met verachting en, zijn neef met afkeer beziende, wees hij hem de deur.

— Ga, zegde hij, verlaat dit huis, en wacht u wel nog ooit in mijn tegenwoordigheid te verschijnen.

De teleurgestelde koopman was razend van gramschap; hij antwoordde echter niet, maar verliet de woning van zijn oom met de wanhoop in het hart.

Op de straat gekomen, wankelde hij op zijn benen en had enige tijd nodig om tot kalmte te komen. Hij bleef peinzend staan, en hij dacht dat zijn oom aan zinsverbijstering leed.

Doch dit alles maakte hem geen duit rijker dan hij was, verre van daar, en wat zou er van zijn zieke Brigitta geworden, als zij zijn wedervaren vernam? Joseph zuchtte diep; hij voelde zich zeer ongelukkig, en met langzame schreden ging hij naar huis.

Door de geweldige aandoening, die hem had aangegrepen, begon inmiddels zijn keel te branden van dorst en hij stapte onderweg een herberg binnen, vroeg een pot bier en zette zich neer.

De baas was een eerlijk man, die hem zeer wel kende; hij wist dat Joseph zeer zelden de herberg bezocht, en zag weldra aan zijn vreemde houding en gebaren, dat er iets bijzonders voorgevallen was.

Er waren ook twee landbouwers in de herberg, die van een verkoopdag kwamen. Deze mensen hadden goede zaken gemaakt en waren zeer opgeruimd. Zij hadden echter ook zijn treurige gesteltenis opgemerkt.

De baas, die, volgens de gewoonte van de herbergiers, zeer praat-

zuchtig was en de ongelukkige zeer wel kon lijden, zegde met deelneming tot hem:

— Joseph, jongen, gij hebt verdriet, want gij ziet er zeer wonderlijk uit.

Joseph had intussen de bierpot reeds geledigd; zijn gemoed was ontroerd en, aangezet door de drank, die hij niet gewoon was te gebruiken, antwoordde hij:

— Zwig, baas, ik ben de ongelukkigste mens van de wereld. Mijn oom Lucas heeft mij heden een part gespeeld die ik niet licht zal vergeten.

En Joseph verhaalde in het lang en breed gans zijn wedervaren. De sukkelaar was half dronken, zodat hij hevig uitviel tegen zijn gierige oom. Men bekleog hem en, toen hij zich door die woorden had verlicht, ging hij naar huis.

Toen de bedroefde koopman zijn woning binnentrad, vroeg hem zijn vrouw:

— Welnu, Joseph, hoe is het toegegaan bij oom Lucas? Heeft hij ons geholpen?

Joseph loosde een diepe zucht en, zijn wederhelft medelijdend bij de hand nemend, zegde hij, zo bedaard mogelijk:

— Zie, Brigitta, gij moogt u niet te zeer ontstellen, maar wij mogen op de onderstand van oom Lucas niet meer hopen; de hardvochtige man heeft mij niet alleen ongetroost laten vertrekken, maar bovendien mij met verwijten overladen. Maar, luister wat ik daar zo aanstonds heb gedacht: de heer van Heverboom heeft veel goedheid voor ons gehad; ik heb hem eerlijk betaald en ik geloof vast dat hij ons nog eens zal helpen.

Brigitta meende te antwoorden, maar op dit ogenblik werd er hevig op de voordeur geklopt. Verwonderd spoedde Joseph zich derwaarts en deed open. Een lange, magere man trad binnen; hij had een gemeen gezicht, vol puisten, een rosse pruik, en droeg een lompe rieten stok, een misvormde hoed en een lange, zwarte jas, heel beslijkt en hoog toegeknoopt.

(Wordt vervolgd)

